

gaae Officerseveien, han bliver Premierlieutenant, og naar han faa i sit 24de Aar begjærer Afstæb og faaer den, udstæbtes han af Nullen og er fri for Tjeneste. Vi kunne ikke forbyde Kongen at affstæbde sine Embedsmænd, men vil en Premierlieutenant i 24 Aars Alderen have sin Afstæb, saa sige vi: Ja vel, det kan Du faae, men saa træder Du behageligt ind i Menigs Nummer og udfører der Din Tjeneste. Der er dernæst en anden Bestemmelse, den nemlig om Militairarbejderes Frigjørelse for Forstærkningen, naar de ikke have været indkaldte. Seg vil antage, at det maa skee ingen videre praktisk Betydning har, enten man udstæbter dem af Nullen med Linieaarenes Ophør eller lader dem staae, men jeg kan dog ikke nægte, at det ikke gjør det bedste Indtryk paa mig, at de skulle udstæbtes af Nullen 8 Aar før Tiden, fordi de i de foregaaende 8 Aar ikke have været med. Der kunde komme en Tid, hvor man kunde behøve dem, navnlig til localt Forsvar, uden just at gribe til det i § 5 omhandlede almindelige Opbud. Der er endnu et Par Ting, der stride mod den almindelige Grundsætning, som jeg vil fastholde. Det er den fritagelse for Tjenesten i Forstærkningen, der er foreslaaet i § 64 for dem, der ere Medlemmer af borgerlige militære Corpser i Kjøbenhavn. Heller ikke det kan jeg gaae ind paa; det er en Undtagelse fra den almindelige Regel, der er nedlagt i Hærløven, og den kunde medføre Conseqvenser. Vel siger man, at disse Corpser kunne ombannes, men det kan jo ikke skee uden Røvgioningsmagts Hjælp, og vi ere ikke Herrer over, naar det kan skee. Seg er saa heldig, at jeg tør antage, at jeg i flere af de Punkter, jeg har omtalt, ikke har den ærede Minister imod mig; thi Motiverne antyde, at baade her og der har man ikke saa meget imod at gaade en anden Vej, f. Ex. med Hensyn til det, jeg sidst nævnte. Altsaa skal jeg anbefale, at man ikke gjør denne Undtagelse for de vedkommende Mænd, saameget mere som det maa skee maatte kunne give Impulsen til, at

disse Corpser med det Allerførste kunde blive ophævede, thi jeg troer, at de i deres nuværende Sammensætning egentlig ikke have nogen Betydning; men de ville faae meget mere Betydning, naar de blive ombannede til at være en Deel af Forstærkningen. Der er endvidere en Undtagelse fra den af mig foresagtede Regel i § 2 Nr. 2, nemlig om Fritagelse for ordinerede Geistlige. Hvorvidt man nu vil gjøre Staaer i den af mig antydede Grundsætning ved at give Enhver, der i Folketirken har modtaget den geistlige Ordination, fri for Tjeneste i Forstærkningen, skal jeg henstille, men jeg troer ikke, som Sagen stiller sig for mig, at det er fornødent ogsaa at give dem fri for Tjeneste i Linien. Naar en theologist Candidat paa 25 Aar — til denne Alder kan han faae Udsættelse — strax lader sig ordinere som Capellan eller Trimenighedspræst, hvis vi faae Trimenigheder, saa er han ikke med længere. Seg troer, at der ikke er det Ringeste til Hindrer for — det strider i alt Fald ikke mod mine Følelser at være med dertil — at vedtage en Bestemmelse om, at de Vedkommende skulle tjene i Linien. Dette har jeg villet udtale angaaende disse Punkter, som det forekommer mig stride mod det, som jeg er overbeviist om ogsaa er den ærede Ministers Mening, at vi skulle see at behandle Alle saa retfærdigt og ligeligt som muligt. — Der er dernæst adskillige Punkter i denne Lov, som jeg nødes til at omtale noget. Blandt de Enkeltheder, som den ærede sidste Taler har frembraget, kan jeg være enig med ham i adskillige; kun ikke i hans Udsættelse paa § 12; det, som det ærede Medlem beklagede, at Ministeren ikke har taget Hensyn til, takker jeg den ærede Minister for, at han ikke har taget Hensyn til. Det angaaer et Spørgsmaal, som, hvis det var kommet til Forhandling her, efter hvad jeg troer, vilde være blevet et brændende Stridsspørgsmaal, nemlig, hvorvidt 16aarige Drengene uden at være til Tjeneste, skulle kunne have Lov til at gaae ind som Menige, dog ikke astjenende deres Værnepligt inden det 18de Aar; men det Gode